

ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΑ ΣΟΝΕΤΑ

3.

Ήταν αυτή την ημέρα που οι ακτίνες του ήλιου
Είχαν σκοτεινιάσει από λύπη για τον δημιουργό τους
Όταν αιχμαλωτίστηκα και δεν υπερασπίστηκα τον εαυτό μου
Επειδή τα λατρευτά σου μάτια με είχαν κατακτήσει, Κυρία.

Δεν μου φαινόταν πως ήταν καιρός να φρουρώ τον εαυτό μου
Ενάντια στις Αγάπης τα χτυπήματα.
Προχωρούσα σίγουρος, ανυποψίαστος, κι έτσι, τα βάσανα
Ξεκίνησαν, ανάμεσα στην δημόσια θλίψη

Ο Έρωτας με βρήκε άοπλο
και άνοιξε το δρόμο για την καρδιά μέσω των ματιών μου
που έχουν γίνει πέρασμα και πύλη των δακρύων μου.

Μου φαίνεται πως αυτό δεν τον τιμά καθόλου
να με πληγώσει με το βέλος του, σ' αυτή την κατάσταση,
ενώ δε δείχνει καθόλου το τόξο του, σε σας που είστε οπλισμένοι.

61.

Ας είναι ευλογημένη η μέρα και ο μήνας και το έτος
Και η εποχή και ο χρόνος και η ώρα και η στιγμή
Και η όμορφη χώρα και το μέρος όπου συνάντησα
Τα δύο όμορφα μάτια που με έχουν μαγέψει.

Και ευλογημένο να είναι το πρώτο γλυκό βάσανο
Που αισθάνθηκα καθώς ένιωσα την Αγάπη
Και το τόξο και τα βέλη με τα οποία τρυπήθηκα
Κι οι πληγές που προχωράνε στα βάθη της καρδιάς μου.

Ευλογημένοι να είναι όλοι οι στίχοι που ξεστόμισα
Φωνάζοντας το όνομα της κυρίας μου
Και οι αναστεναγμοί, και τα δάκρυα, και το πάθος.

Και ευλογημένα να είναι όλα τα φύλλα χαρτιού
στα οποία κατάκτησα την δόξα, και οι σκέψεις μου
που είναι μόνο γι αυτήν, και κανείς άλλος δεν παίρνει μέρος.

156.

Είδα αγγελική αρετή στην γη,
Και παραδείσια ομορφιά σε επίγειο έδαφος,
Ώστε είμαι θλιμμένος και χαρούμενος με την ανάμνηση,
Κι αυτό που βλέπω μοιάζει με όνειρο, σκιά, καπνό.

Και είδα δύο αγαπημένα μάτια να δακρύζουν,
Κάνοντας τον ήλιο να ζηλέψει χίλιες φορές,
Κι άκουσα λέξεις να αναδύονται από αναστεναγμούς,
Κάνοντας τα βουνά να κινούνται και τα ποτάμια να σταματάνε.

Αγάπη, Κρίση, Στενοχώρια, Τιμή και Λύπη,
Έκαναν την πιο γλυκιά χορωδία Θρήνου,
Απ' οποιαδήποτε άλλη έχει ακουστεί κάτω απ' το φεγγάρι.

Και ο παράδεισος τόσο προσηλωμένος ήταν στην αρμονία,
Που κανένα φύλλο δε φαινόταν να κινείται στα κλαδιά,
Τόσο γεμάτοι με γλυκύτητα ήταν ο άνεμος κι ο αγέρας.

292.

Τα μάτια για τα οποία μίλησα με τόσο πάθος,
τα μπράτσα και τα χέρια κι οι αστράγαλοι και το πρόσωπο
που μ' είχαν στα δύο χωρίσει
και με έκαναν άνδρα διαφορετικό από όλους τους άλλους

Τα ζωνηρά μαλλιά από αγνό αστραφτερό χρυσό
Και η λαμπρότητα του αγγελικού χαμόγελου
Που συνήθιζε να φτιάχνει τον επί γης παράδεισο
Τώρα είναι σκόνη που δε νιώθει τίποτε

Και εγώ ακόμη ζω, μέσα στην θλίψη απαξιωμένος
Έμεινα χωρίς το φως που τόσο αγαπούσα
Σε μεγάλη δυστυχία, μέσα σε κατεστραμμένη βάρκα

Δίνω ένα τέλος στο ποίημα της αγάπης
Η φλέβα της έμπνευσής μου έχει στερέψει
Και η λύρα ξεκινάει πάλι το κλάμα.

Τέλος, είδα μια τόσο αξιολάτρευτη και γεμάτη χάρη γυναίκα
να περνά σκεφτική ανάμεσα στα λουλούδια και το γρασίδι,
ώστε δεν μπορώ να τη σκεφτώ χωρίς να καίγομαι και να τρέμω
ταπεινή στον εαυτό της μα περήφανη απέναντι στον Έρωτα,
και φορούσε μια τόσο λευκή φορεσιά,
έτσι υφασμένη που έμοιαζε σαν χρυσάφι ανακατεμένο με χιόνι·
αλλά το στέμμα στο κεφάλι της,
ήταν κρυμμένο από μια σκοτεινή ομίχλη,
τότε, δαγκωμένη από ένα μικρό φίδι στη φτέρνα,
λύγισε όπως ένα λουλούδι όταν κόβεται,
χαρούμενη και αποφασισμένη να αποχωρήσει.
Ω, τίποτε εκτός από το θρήνο δεν διαρκεί σ' αυτόν τον κόσμο!